

Arrest

nr. 93 950 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DER BORGHT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaarde dat u de Nigeriaanse nationaliteit bezit en dat uw etnische origine Ogoni is. U bent geboren te Kegbara op 15 april 1983.

Eind jaren '90 richtte uw vader – samen met enkele anderen – de organisatie Movement for the Emancipation of the Niger Delta (hierna MEND) op. Op 20 november 1999 overleden uw ouders en uw jongere broer C. toen ze op bezoek waren bij de ouders van uw moeder in Obi. Ze werden gedood door militairen die een aanval inzetten op Obi. De aanval werd later ‘het Obi bloedbad’

genoemd. Omwille van het verlies van uw ouders, waren u en uw broer F.M. gefrustreerd. Daarom, en omwille van de vervuiling en het feit dat de overheid hier niets aan deed, besloten jullie om lid te worden van MEND. Uw broer werd in 2000 lid van MEND, u in januari 2006. Op 15 november 2001 nam u deel aan een demonstratie te Kegeba. Deze werd door MEND georganiseerd en er waren een 500-tal deelnemers. De militairen schoten verschillende mensen dood en arresteerden ongeveer 15 mensen, waaronder u en uw broer. Jullie werden opgesloten in een politiecel te Port Harcourt. In de laatste week van januari 2002 werd u vrijgelaten. In januari 2006 deed u mee aan een actie van MEND en jullie ontvoerden 17 werknemers van Shell met als bedoeling losgeld te krijgen van de overheid. In maart 2006 ontvoerden u en andere leden van MEND drie werknemers van een Italiaans oliebedrijf. In mei 2006 raakte uw broer F.M. vermist bij een operatie in Port Harcourt. Sindsdien vernam u niets meer over hem. In augustus 2006 vielen jullie 'Exxon Mobile' aan in Bayelsa, maar de overheidstroepen kwamen tussenbeide en enkele leden van MEND overleden. Via mensen van MEND vernam u dat u in november 2007 geconvoceerd werd door de militaire rechtbank te Port Harcourt. Ze hadden dit vernomen van de persoon die uw huis huurde te Kegbara. Deze had het op zijn beurt vernomen van agenten die zegden dat u zich moest aanbieden. Dit omwille van de activiteiten die u deed voor MEND. U bood zich niet aan en hoorde dat het proces tegen u plaatsvond op 15 november 2007 en dat u bij verstek veroordeeld werd tot de dood door ophanging. In december 2007 zei de regering dat ze oorlog zouden voeren met de militanten van MEND. Uw broer was er niet meer om u te steunen en u besloot om het land te ontvluchten. In januari 2008 verliet u Nigeria. U reisde over land via Niger naar Libië. In maart 2008 kwam u in Griekenland aan waar u een asielaanvraag indiende. U wachtte het resultaat van de asielaanvraag niet af en op 16 september 2011 verliet u Griekenland en reisde u naar België waar u op 19 september 2011 toekwam. Op 26 september 2011 diende u er een asielaanvraag in. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980".

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door MEND, omdat u het land verliet en hun in de steek liet en omdat u vervolging vreest door de overheid die u tot de dood door ophanging, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor MEND.

U verklaarde dat uw vader die op 20 november 1999 overleed eind jaren '90, samen met enkele anderen, de organisatie MEND oprichtte. Verder gaf u aan dat uw vader een belangrijk lid was van MEND (gehoor CGVS, p.4 en p.11). Toen u gevraagd werd wanneer MEND opgericht werd, gaf u aan dat u er sinds de late jaren '90 van hoorde (gehoor CGVS, p.11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat MEND eind 2005 - begin 2006 ontstond, enkele maanden na de arrestatie van A. D. (...). Uw verklaringen dat uw broer F.M. in 2000 lid werd van MEND en dat u op 15 november 2001 deelnam aan een demonstratie te Kegeba die door MEND georganiseerd werd, zijn – net als de door u aangehaalde vervolging welke hieruit zou zijn voortgekomen – bijgevolg onmogelijk (gehoor CGVS, p.5 en p.14).

U verklaarde verder dat de administratie onder A. D. (...) gebeurde en dat hij het gezicht en de onderhandelaar van MEND was (gehoor CGVS, p.10). U gaf aan dat A. D. (...) in 2006 gearresteerd werd en dat u later vernam dat hij in 2008 vrijgelaten werd nadat u het land verliet (gehoor CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat MEND eind 2005 - begin 2006 werd opgericht en dat dit na de arrestatie van A. D. (...) gebeurde. Uit diezelfde informatie blijkt verder dat A. D. (...) op 14 juni 2007 vrijgelaten werd, toen u volgens uw verklaringen nog in Nigeria vertoefde. Niet alleen situeert u de arrestatie van A. D. (...) foutief en opzichte van het moment waarop MEND werd opgericht, maar u stelt bovendien in strijd met de werkelijkheid dat A. D. (...) het gezicht en de onderhandelaar van MEND was. Bovendien blijkt uit geen enkele bron dat A. D. (...) lid van MEND was. Verder bent u niet op de hoogte dat A. D. (...) niet zijn echte naam is, maar zijn oorspronkelijke naam ‘Melford Dokubo Goodhead’ is (zie administratief dossier en gehoor CGVS, p.10). Dergelijke onwetendheden betreffende A. D. (...) zijn des te frappanter, daar u aangaf dat hij jullie steeds bezocht (gehoor CGVS, p.9). Betreffende de structuur van MEND gaf u verder aan dat er nog mensen waren met A. D. (...), maar dat u hen niet kent (gehoor CGVS, p.10). Verder gaf u aan dat het hoofdkantoor van MEND zich in Bayelsa situeert, maar u wist niet waar exact, omdat u nooit in Bayelsa was (gehoor CGVS, p.14).

Gelet op bovenstaande onwetendheden en onjuistheden betreffende uw kennis A. D. (...) en de organisatie MEND in het algemeen, maakt u het niet aannemelijk dat u daadwerkelijk lid was van MEND, laat staan dat u activiteiten deed voor de organisatie.

Verder gaf u aan dat u januari 2006 meedeed aan een actie van MEND en jullie 17 werknemers van Shell offshore ontvoerden met als bedoeling losgeld te krijgen van de overheid (gehoor CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat in januari 2006 slechts 4 werknemers van Shell offshore ontvoerd werden. Overigens kon u geen van de namen van de gekidnapte personen geven en kende u evenmin hun nationaliteit, maar gaf u vaag (en onjuist volgens de informatie waarover het CGVS beschikt) aan dat er 11 blanke en 6 zwarte werknemers van Shell offshore ontvoerd werden (gehoor CGVS, p.7). Ook betreffende de plaats waar de ontvoerden opgesloten werden bleef u erg vaag en kwam u niet verder dan 'ergens in de moerassen van Kegbara, maar ik weet niet of het een naam heeft' (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat 15 leden van MEND aan deze actie deelnamen, maar buiten u, uw broer en de namen die u eerder gaf, kon u geen enkele deelnemer aan deze actie noemen (gehoor CGVS, p.8).

Verder gaf u aan dat u – samen met andere leden van MEND – in maart 2006 drie werknemers van een Italiaans oliebedrijf ontvoerden (gehoor CGVS, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat in mei 2006 drie werknemers van een Italiaans oliebedrijf ontvoerd werden. U gaf aan dat één van de drie een kogel in het been kreeg en dat een arts kwam om hem te opereren, maar de naam van de arts kende u niet. Overigens kon u geen van de namen van de gekidnapte personen geven. U gaf aan dat dit was omdat u niet betrokken was bij de gesprekken met hen (gehoor CGVS, p.8), maar later gaf u aan dat u en uw broer ervoor moesten zorgen dat de ontvoerden eten en kleding kregen en dat jullie moesten zorgen dat ze gezond waren, omdat men van een dode geen losgeld kan krijgen (gehoor CGVS, p.11). Van iemand die daadwerkelijk deze taken uitoefende, kan men een preciezer kennis van de ontvoerden door MEND verwachten. Dat u hiertoe niet in staat bent en vage (en onjuiste) verklaringen aflegde betreffende de activiteiten van MEND waar u volgens uw verklaringen aan deel nam, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw activiteiten voor en lidmaatschap van MEND.

Verder kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde ter dood veroordeling door een militaire rechtbank in Port Harcourt wegens uw activiteiten voor MEND.

U verklaarde dat u via mensen van MEND vernam u dat u in november 2007 geconvoceerd werd door de militaire rechtbank te Port Harcourt. U gaf aan dat ze dit vernamen van de persoon die uw huis huurde te Kegbara en dat deze het op zijn beurt vernam van agenten die zegden dat u zich moest aanbieden (gehoor CGVS, p.16-17). Er dient te worden vastgesteld dat u enkel via derden vernam dat u zich zou moeten aanbieden voor de militaire rechtbank te Port Harcourt en u brengt geen enkel objectief element aan ter ondersteuning van uw verklaringen. Verder wist u niet voor welke militaire rechtbank u gedagvaard werd en u wist ook niet waar de rechtbank lag, omdat u er nooit ging (gehoor CGVS, p.17). U wist verder niet welke dag u voor de rechtbank zou moeten verschijnen (gehoor CGVS, p.18). Later gaf u echter aan dat u leerde dat het proces tegen u plaatsvond op 15 november 2007, omdat de man die uw huis huurde dit aan de politie had gevraagd (gehoor CGVS, p.19). U gaf aan dat u in december 2007 bij verstek tot de dood door ophanging veroordeeld werd door de militaire rechtbank te Port Harcourt (gehoor CGVS, p.16). U gaf vaag aan dat u dit wist via één van de leden van MEND die in het geheim de zaak volgde. Later gaf u aan dat het lid van MEND deze informatie van een agent had die hij omkocht (gehoor CGVS, p.19). U wist verder niet wie de rechter was die u veroordeelde (gehoor CGVS, p.19). Toen u gevraagd werd of u een advocaat contacteerde in Nigeria gaf u aan van niet. U gaf aan dat u het niet deed, omdat u geen vertrouwen hebt in Nigeriaanse advocaten (gehoor CGVS, p.18). Dat u hebt nagelaten juridische ondersteuning bij een advocaat is frappant, daar van iemand die werkelijk geconvoceerd wordt door een rechtbank redelijkerwijze verwacht kan worden dat deze een advocaat raadpleegt. Overigens hebt u geen vonnis van de zaak, omdat u niet verscheen. Toen u opnieuw gevraagd werd of u een advocaat te contacteerde om te trachten het vonnis te verkrijgen, gaf u vaag aan dat u geen geloof hebt in het systeem en u geen advocaat kende (gehoor CGVS, p.20). Uw inertie ter zake is van aard het reeds vastgesteld ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde problemen verder te bevestigen.

Verder beweerde u dat burgers voor de militaire rechtbank verschijnen en dat alles wat met de Niger Delta te maken heeft steeds voor de militaire rechtbank verschijnt, maar buiten de (ook door u genoemde) zaak waarbij Niger Delta-activist Ken Saro-Wiwa (en enkele medestanders) aan het begin van de jaren '90 door een speciaal opgericht militair tribunaal ter dood werden veroordeeld (gehoor CGVS, p.17-18 en zie administratief dossier) kon geen informatie worden teruggevonden betreffende rechtszaken (gerelateerd aan de Niger Delta) waarbij Nigeriaanse burgers voor een militaire rechtbank zouden zijn verschenen. Uit informatie van het CGVS over het rechtssysteem in Nigeria (zie administratief dossier) blijkt dat enkel militairen voor een militaire rechtbank moeten verschijnen.

Gelet op het feit dat uw lidmaatschap van en uw activiteiten voor MEND niet geloofwaardig zijn en u evenmin aantoonde dat u als burger veroordeeld zou zijn door een militair tribunaal wegens uw vermeend lidmaatschap van MEND, maakt u noch uw vrees voor vervolging door MEND, omdat u hun in de steek liet, noch uw vrees voor vervolging door de overheid wegens betrokkenheid bij MEND aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het komt aan verzoeker toe om de vaststellingen van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.6. Verzoeker stelt nooit beweerd te hebben dat zijn vader lid was van MEND maar wel van MOSOP. Ook zijn broer was geen lid van MEND maar van MOSOP. MOSOP bestaat reeds sinds de jaren 90.

Verzoeker verklaarde inderdaad dat zijn vader lid was van MOSOB. Daarbij stelde hij bovendien tijdens het gehoor : *"Na de dood van de leider viel MOSOB uiteen, tot mijn vader en anderen MEND oprichtten. Dit was eind jaren '90"* (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4, p 11). Verzoeker stelde dus onmiskenbaar dat zijn vader mee aan de wieg stond van MEND, eind jaren '90, hetgeen in strijd is met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Dat MEND op 15 november 2001 de demonstratie organiseerde, waarna verzoeker en zijn broer zouden zijn opgesloten is dan volstrekt ongeloofwaardig, net zoals verzoekers expliciete verklaring dat zijn broer lid was van MEND sedert 2000 (ibid., p. 5).

2.7. Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met het merkteken dat werd aangebracht op verzoekers linkerschouder en dat een duidelijk teken is van zijn lidmaatschap bij MEND. Hij voegt een foto bij over dit merkteken en doet verder nog gelden dat het feit dat hij niet veel informatie kan geven over de precieze structuur van MEND geen overtuigend argument is, nu uit een artikel van de Council of Foreign Regulations blijkt dat er geen echte structuur is en het leiderschap niet echt duidelijk is. Het artikel, zo voegt verzoeker nog toe, bepaalt uitdrukkelijk dat dit verwarring creëert over de structuur van de organisatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad een litteken draagt op zijn schouder. Evenwel brengt hij geen enkel objectief, bewijskrachtig gegeven bij dat dit zijn lidmaatschap van MEND bevestigt, laat staan dat het de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zouden aannemelijk maken. In de mate dat verzoeker verder verwijst naar het artikel om daaruit af te leiden dat het gebrek aan structuur verwarring veroorzaakt, dient erop gewezen dat het artikel dat hij bijvoegt er inderdaad op wijst dat er geen eengemaakte structuur is binnen MEND, en dat het eerder een gedachtegoed is dan een organisatie, maar dit artikel wijst eerder op de onduidelijkheden voor outsiders, zoals journalisten. Bovendien blijkt dat verzoeker vooral werd gehoord over A. D. (...), wiens arrestatie leidde tot de oprichting van MEND, en dat niettegenstaande hij verklaarde dat deze persoon hen steeds bezocht, verzoeker slechts vage en zelfs foute verklaringen aflegde over hem.

2.8. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker het niet aannemelijk maakte dat hij daadwerkelijk activiteiten uitvoerde voor MEND, in eerste instantie omdat hij beweerde dat 17 werknemers van Shell werden ontvoerd in januari 2006 terwijl het er in werkelijkheid slechts 4 waren. Verzoeker betoogt hieromtrent dat hij niet actief meedeed aan de ontvoeringen, doch enkel moest instaan voor voedsel en kleren, zoals hij tijdens het gehoor aangaf, en dat, aangezien hij ook

zorgde voor het eten voor de andere leden van MEND die bij de ontvoering betrokken waren, hij verward was over het precieze aantal ontvoerders. Verder stelt hij dat deze feiten zich reeds 6 jaar geleden afspeelden, zodat hij zich de details, zoals de naam van de arts en van de ontvoerders niet herinnert. Verzoeker was bovendien geen leidersfiguur, heeft hij nooit gesprekken gevoerd met de ontvoerders en hield zich eerder afzijdig. Dit argument, zo stelt hij, overtuigt dan ook niet.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden: niettegenstaande hij inderdaad verklaarde dat het zijn taak was op voedsel te brengen en propere kleding, stelde verzoeker ook dat hij en zijn broer ervoor zorgden dat ze (waarmee hij bedoelde de ontvoerders) ok waren omdat, als ze zouden sterven, ze geen losgeld kregen. Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat bij de operatie van MEND 15 leden aanwezig waren en 17 mensen werden ontvoerd (ibid. p 5 en 7), zodat zijn argument dat hij zowel zorgde voor voedsel voor de ontvoerders als voor de kidnappers zelf en hij daarom verward was over het aantal ontvoerders, niet opgaat. Immers, het verschil tussen moeten zorgen voor voedsel voor 15 + 4 mensen, dan wel voor 15 + 17 mensen is te groot om deze verwarring te kunnen vergoelijken. Verder verklaarde verzoeker nog expliciet dat het ging om "11 blanken en 6 zwarten" (ibid. p 7) zodat zijn betoog thans om verschillende redenen niet vermag de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij niet aannemelijk maakte dat hij activiteiten deed voor de organisatie, gezien de foute en vage verklaring die hij aflegde over de kidnappingsactie in januari 2006. Verzoekers argument dat het gaat om feiten die zich reeds 6 jaar geleden hebben afgespeeld, doet hieraan geen afbreuk. Immers, van acties als deze, waarbij verzoeker verklaarde betrokken te zijn geweest, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat ze in het geheugen gegrift zouden zijn. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de ontvoering van drie werknemers van een Italiaans oliebedrijf waarbij verzoeker betrokken was, niet in maart 2006, zoals verzoeker verklaarde, maar in mei van dat jaar. Verzoeker kon ook hier geen namen geven van de ontvoerders, en al evenmin van de arts die één van de ontvoerders kwam opereren. Gelet op de taken die verzoeker, naar zijn eigen verklaringen, moest uitvoeren, zijn de door verzoeker geëtalende onwetendheden en foutieve verklaringen van aard om de geloofwaardigheid van zijn asielerlaas volledig te ondermijnen.

2.9. Ten slotte, waar de verwerende partij motiveert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ter dood werd veroordeeld door een militaire rechtbank in Port Harcourt wegens zijn activiteiten voor MEND, stelt verzoeker daar tegenover dat het rechtssysteem in Nigeria niet naar behoren werkt en corruptie er schering en inslag is. Verzoeker vertrouwde niet op de bijstand van een advocaat en aangezien hij het land is ontvlucht voor vrees voor verdere vervolging kon moeilijk van hem worden verwacht dat hij de nodige stappen zou ondernemen om een vonnis te verkrijgen vanwege de vervolgende overheid zelf.

Verzoekers uiteenzetting doet geen afbreuk aan het feit dat hij verklaarde enkel via derden te hebben vernomen dat hij zich zou moeten aanbieden bij de militaire rechtbank in Port Harcourt, daarvan geen enkel objectief bewijskrachtig element bijbracht, aanvankelijk niet wist voor welke militaire rechtbank hij werd gedagvaard omdat hij er nooit ging, en niet wist welke dag hij er zou moeten verschijnen. Dit is op zich al niet aannemelijk. Verder, waar verzoeker later vaagweg aangaf verder te zijn geïnformeerd door een lid van MEND bleek hij evenmin te weten door welke rechter hij zou zijn veroordeeld. Bovendien is het inderdaad, zoals de verwerende partij terecht aangaf, frappant dat verzoeker geen advocaat raadpleegde teneinde zijn belangen te vertegenwoordigen. Verzoekers verklaring dat hij daarin geen vertrouwen had doet geen afbreuk aan het feit dat van iemand die daadwerkelijk werd geconvoceerd voor een rechtbank redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij een advocaat raadpleegt. Verzoeker voert thans nog aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij het vonnis waarmee hij werd veroordeeld tot dood door ophanging, zou opvragen aan de vervolgende overheid, maar gaat daarmee voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing luidens dewelke kan worden verwacht dat verzoeker hiervoor een advocaat zou trachten te raadplegen. Aangezien dit vonnis verzoeker een duidelijk inzicht zou kunnen geven in de ernst van zijn actuele problemen, is zijn inertie ter zake inderdaad van aard om het reeds vastgesteld ongeloofwaardige karakter van zijn relaas te bevestigen. Immers, zo verzoeker al aannemelijk zou kunnen maken dat hij omwille van zijn wantrouwen geen advocaat kon raadplegen -*quod non*- staat vast dat verzoeker verklaarde dat één van de leden van MEND de zaak in het geheim opvolgde en verdere informatie kon worden ingewonnen via een omgekochte agent. Daarbij komt ook nog dat verzoeker het motief dat waar verzoeker verklaarde dat in Nigeria burgers verschijnen voor militaire rechtbanken, dit niet strookt met de gegevens van het administratief dossier, luidens dewelke enkel militairen voor een militaire rechtbank moeten verschijnen, behoudens die ene duidelijk omschreven en gedocumenteerde uitzondering, ongemoeid laat, zodat het onverminderd overeind blijft.

2.10. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing, luidens dewelke het asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig wordt bevonden, is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS